

نگاهی به یک مؤلفه فراموش شده

محمدجعفر محمدزاده - اینکه فردی متفرعن، آن قدر مغرور و فریفته قدرت و مظاهر مادی در اختیارش شود که به راحتی و بدون لکنت، از نابودی تمدنی کهن سخن بگوید یا پیامبر بزرگ صلح و مهربانی حضرت مسیح را تمسخر و به رهبر دینی صدها و میلیاردها انسان توهین کند کاری غیرمتدانه و پدیده‌ای و درخور تأمل است.

در بسیاری از بحث‌های امروز درباره توسعه، تمرکز اصلی بر فناوری، رشد اقتصادی و پیشرفت‌های علمی است. این شاخص‌ها بدون تردید ضروری‌اند، اما کافی نیستند. تمدن تنها زمانی معنا پیدا می‌کند که تحول درونی انسان و ارتقای ارزش‌های اخلاقی و فرهنگی در کنار پیشرفت مادی آن تمدن رخ داده باشد. دین یکی از محوری‌ترین عناصر سازنده تمدن‌هاست. نقش دین سعادت‌مندی انسان و رشد او در کنار رشد ابزار مادی است. به تعبیر شیخ اجل سعدی:

«تن آدمی شریف است به جان آدمیت
نه همین لباس زیباست نشان آدمیت»

لباس زیبا در کلام سعدی مظاهر پیشرف ظاهری است و جان آدمی رشد معنوی اوست.

با این توضیح، هیچ تمدن کهنی نمی‌توان یافت که با نادیده گرفتن نقش دین پایدار و پابرجا مانده باشد. بی‌توجهی به این مؤلفه مهم، انسان را به نوعی نگاه تقلیل‌گرایانه می‌کشاند؛ نگاهی که تمدن را به کالا، ابزار یا قدرت نظامی و امکان تفاخر و برتری‌جویی فرو می‌کاهد. این رویکرد، به جای توجه به انسان توسعه‌یافته، بر نشانه‌های ظاهری توسعه تأکید می‌کند. نتیجه آن است که مفهوم تمدن از عمق خالی می‌شود و پیشرفت، صرفاً به ظاهر امور محدود می‌ماند. بدیهی است که مظاهر مادی تمدن حتی اگر از جنس تانک مرکاوا یا هواپیمای اف ۳۵ باشد امکان سقوط دارند و دستی برتر آن‌ها را به زیر خواهد کشید و لی تمدنی که برپایه‌ی ارزش‌های انسانی شکل گرفته باشد حتی اگر مانند تخت جمشید به انتقام و کینه در آتش خشم مهاجمان سوخته باشند خرابه‌ها و ستون‌های بازمانده از آن، ریشه‌های آن تمدن را فریاد می‌زنند و مانند پیشروان‌های بارها و بارها جان‌جاری و زنده آن‌ها بازآوری می‌شوند.

تاریخ نشان می‌دهد تمدن‌هایی پایدار مانده‌اند که توانسته‌اند میان علم، فناوری، اخلاق و معنویت پیوند برقرار کنند. رشد حقیقی زمانی شکل می‌گیرد که در کنار سازه‌ها و دستاوردهای بزرگ «انسانی بزرگ‌شده» نیز وجود داشته باشد؛ انسانی که به ارزش، معنا و مسئولیت اجتماعی باور دارد.

بازخوانی نقش دین و معنویت در توسعه تمدنی نه تنها یک بحث نظری، بلکه ضرورتی عملی برای حفظ توازن و پایداری جوامع است. تمدن بدون انسان متعالی، تنها سازه‌ای باشکوه اما تهی و شکننده خواهد بود.

خیام در این رباعی به روشنی می‌گوید که مظاهر مادی تمدن‌ها فرو می‌ریزند و تنها نامی و یادی از آن‌ها می‌ماند:

آن قصر که بر چرخ همی‌زد پهلوی
بر درگاه او شهنشاه نهادندی رو
دیدیم که بر کنگره‌اش فاخته‌ای
بنشسته همی‌گفت که: کو کو، کو کو؟؟

«پیاده‌سازی اخذ عوارض تنگه هرمز» نیازمند بازتعریف رویکرد ایران است

«مدیریت تنگه هرمز و دیپلماسی همسایگی» نقشه راه سیاست‌گذاری آینده ایران

ارتقای جایگاه دریایی ایران یک ضرورت راهبردی است

مدیرعامل سازمان بنادر گفت: حرکت در مسیر ارتقای جایگاه دریایی کشور، چه در سطح داخلی و چه در عرصه‌های بین‌المللی، یک ضرورت راهبردی است و باید با انسجام و برنامه‌ریزی دقیق دنبال شود.

به گزارش اقتصاد سرآمد، محمد شکیبی‌نسب، مدیرعامل سازمان بنادر و دریانوردی در نشست صمیمانه با معاون و مدیران مجموعه معاونت امور دریایی این سازمان، با ارائه گزارشی از عملکرد حوزه دریایی در جریان «جنگ تحمیلی سوم»، بر ضرورت ارتقای جایگاه دریایی کشور در عرصه‌های داخلی و بین‌المللی تأکید کرد. وی در این نشست ضمن قدردانی از تلاش‌های معاون امور دریایی و کارکنان این حوزه در ستاد و بنادر کشور، با اشاره به سیاست‌ها و رویکردهای مدیریتی سازمان بنادر و دریانوردی در دوره جدید فعالیت، اظهار کرد: حرکت در مسیر ارتقای جایگاه دریایی کشور، چه در سطح داخلی و چه در عرصه‌های بین‌المللی، یک ضرورت راهبردی است و باید با انسجام و برنامه‌ریزی دقیق دنبال شود.

توقف درمان قـــــــطع جریان زندگی است

محک
مؤسسه خبریه حمایت از کودکان مبتلا به سرطان
۲۳۵۴۰

#۷۳*۱*

من هم حمایت می‌کنم

